

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ES TARSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON 16 OLDAL TERJEDELEMMELEL.

Előfizetési ára :
 a magyar birodalomban és Ausztriában :
 Egész évre 4 kor.
 Fél évre 2 kor.
 Negyed évr 1 kor.
 Egyes szám ára 8 fillér.

Szerkesztőség es kiadóhivatal :
 Budapest, VIII., Maria-utca 42.

Egy poutsor hirdetés ára 20 fillér.

A német birodalom államaiba egész
 évre 6 korona.

Európa egyéb államaiba és Amerikába
 egész évre 8 korona.

Üdvözlely Mária! Tengernek csillaga!

Harc a keresztért.

Édes Megváltónk ezer és kilencszáz esztendővel ennekelőtte harcolt a vallás a keresztrel, a keresztért. Ez a kereszt lett a világ meghódítója. Ebben a keresztben, ennek a keresztnek a jele alatt győzött a keresztény, katolikus világ mindig. Ez a kereszt volt a fájdalomban a vigasztalása, az örömben a boldogsága.

Ezért a keresztért századokon át folyt a harc. A kereszt helyét néha elfoglalta a török félhold. Amde *Az, Aki* e keresztet hordozta, aki azon meg is halt: *Ő*, a világ Megváltója nem engedte sohse, hogy az a kereszt letiporassék.

A kereszt mindig győzött. A kereszt az, amely a haldoklónak épp úgy, mint a ma világra született csecsemőnek egész világa, reménye, szeretete, boldogsága.

... És ez a kereszt a művelt századok legművelteiben, a multban és a jelenben *üldözést* szenved. És valjon kik *üldözik*? *Üldözheti-e az, aki a kereszt jelét viseli a homlokán, akit az „Atya, Fiu, és Szentlélek Uristen nevében“ kereszteltek meg?*

A felelet: Igen.

Üldözheti-e az, aki a keresztől eltérve — azt, ha nem is egészen megtagadva — más vallásává lett.

A felelet: Igen.

Hat akkor üldözheti-e az egészen idegen vallásu ember, olyan, aki úgy szakadt hozzánk, valahonnan Jeruzsálemből?

A felelet: Igen.

Oh, üldözi az, aki keresztény: üldözi az, aki nem az; üldözi a zsidó és üldözi — elég fájdalom — maga az is, aki reggel keresztet vetve, kél föl, s ugyanazt cselekszi este, a lefekvéskor.

Rettenetesek voltak ezek az *üldözések* a multban. De hogy a jelenben is olyanok legyenek: azt nem hittük, igaz, hogy a szegedi tisztán *katolikus* jellegű iskola hófehér falára nem engedte egy zsidó városi filiszter-tanácsos a Megváltó jelvényét kitűzteni. Le is vették. Manapság sincs ott. Az is igaz, hogy a keresztből gúnyt üztek a mi legjobb atyáinkfiái a nyulbörzagnak. Az is igaz, hogy Magyarország székesfővárosában, ennekelőtte egy esztendővel, az ifjuság főiskolájának a folyosóra — csupán csak *ékül, diszítésül* — odatett magyar koronának tetejéről a keresztet undok kezek letördelték . . .

Ekkor ébredt föl a keresztény magyar ifjuság. Ekkor tudta meg, hogy *üldözik* őt. Mert ha *üldözik* az *ő* jelvényét — akkor, nyilvánvaló, hogy *üldözik* őt is. Ekkor ébredt föl siri,

dermedt és tespedt álmából. És ugyanekkor határozta el a keresztény katolikus magyar ifjuság, hogy a *szent keresztet* megvédi, ha kell vérével, ha kell életével. Elhatározta, hogy az egyetem *valamennyi tantermébe kitűzi a keresztet.*

Elhatározását tett követte. E héten — az Ur ezerkilencszáz és egy esztendejének március havában, március hónapnak tizenhétedik napján a budapesti keresztény katolikus egyetemi ifjak, kora reggel minden tanterembe kitűzték a mi Urunknak, Megváltónknak dicsőséges, szép jelvényét, a keresztet.

És mi történt?

Hát mi más, *minthogy ezt a keresztet levétették.* Levétette pedig maga az egyetemi tanár, *aki keresztény katolikus ember.*

Nos, mit szóltok ehhez, édes atyámfiái — most a *szent husvétet* megelőző két-három hét előtt, amikor minden igaz, jóra való katolikus ember éneklé a templomban:

*„A keresztfához megyek,
Mert másutt nem lehetek
Nyugodalmat lelkennek“.*

Mit szóltok ehhez? Ugyebár azt, hogy ez a legnagyobb megsértése a vallásnak, a *szent kereszt* szent vallásának.

Amde nincs olyan cselekedet a világon, aminek oka-foka ne volna. Ám kérdezzük: volt-e joga a magyar keresztény-katolikus egyetemi ifjuságnak azokban a tantermekben — amelyekben *ők* hallgatják a tudomány, a fevilágosodás magasztos előadásait — mondjuk, volt-e joga *szent* vallásunk jelvényét kitűzni?

A felelet: *Igenis volt.*

Miért? Azért, mert az az egyetem nem zsidó, se református, se evangélikus, se mohamedán, se arabus, se hottentotta egyetem. *Egyetem*, egy szóval. Ebben az egyetemben *háromnegyedrész* keresztény katolikus ifju a tanuló.

Ez az ok elég.

Menjünk tovább. És kérdezzük: valjon volt-e joga annak a katolikus egyetemi tanárnak a feje fölött függő *szent keresztet* eltávolítani.

A felelet: Nem.

Nem pedig azért, mert a közoktatásügyi miniszter *ő* kegyelmessége — a híres levélíró Wlassics Gyula miniszter — még nem talált levélpapírost, amelyre azt írta volna az egyetemi ifjaknak: hogy a mult esztendőben hozott határozatokat arra nézve, hogy a kereszt az egyetem tantermébe kifüggeszthető legyen — ezennel helyben hagyom.

figyel
gratu
fejezi

ellen
ujra
föltúr
Ebben
séges
e pe
füleik

Széli K
házi ak
kétszín
akarom
gatott
liberális
csendör
öröket
hogy ce
a véren
állásató
matban
kegyelm
csak el
örök. I
választá
gesztett
— akik
az iste
mosta a
miniszte
vizsgál
elégedve

annak
illetmén
segélypé
amelyre
segélybi
képvisel
rása utá

K
K
kisgazd
zetség
elő gaz
manaps

A kegyelmes urnak mindenre kiterjed a figyelme. Mindenre ad választ. Mindenkinek gratulál. Meg mindenkinek nyájas részvétét fejezi ki az ő halottja iránt.

Ime: itt a bibi. A mi jó kormányunk is ellenlábás a keresztel. Ámde nem baj. Majd *ujra* föl fog az a kereszt az égen tűnni, amely föltűnt a világverő Attila előtt. Ebben higyjünk. Ebben reméljünk. Addig pedig a Megváltó mélyseges gyászos napjaiban, az ő szenvedéseinek e perceiben, a kereszt-gyűlölő keresztények füleibe zöngjük:

*Keresztények sirjatok,
Mélyen szomorkodjatok . . .*

POLITIKAI HIREK.

A marosvásárhelyi véres választás vizsgálatában Széll Kálmán miniszterelnök mult szombaton tett a képviselőháznak hosszadalmas jelentést. Ez a jelentés olyan, mint a kétszínű keszkenő. — Vagy pedig: ha akarom vehes, ha akarom nem az. Azt mondja Széll Kálmán: hogy a kihallgatott 137 tanu közül a legtöbben azt vallották, hogy a liberális pártiakat folyton bántalmazták, nemkülönben a csendőröket is. Azonban sokan azt vallják, hogy a csendőröket senki se bántotta. De azt is beismeri a kormányelnök, hogy cél- és tereszerű intézkedéssel el lehetett volna kerülni a vérengzést. Ugyanazért Bernády György rendőrfőkapitányt állásától felfüggesztette s ellene a büntető eljárást folyamatban tett. Hát ez mind helyes. Hanem mondja meg a kegyelmes ur, hogy van az, hogy 30 esztendő óta mindig csak ellenzéki embernek lövik keresztül a szívét a csendőrök. Liberális választó még nem halt meg a képviselőválasztások alatt. Aztán miért csak a rendőrfőkapitányt függesztette föl állásától? Ott van a főispán, a választási elnök — akik most, mint Pilátusok, mossák kezeiket. Csakhogy az isteni Megváltót is ő — Pilátus — ítélte el, bárhogy mosta a kezeit. A Ház többsége persze tudomásul vette a miniszterelnök jelentését, de nem az ellenzékiek, akik a vizsgálat illetén fordulatával semmi esetre sincsenek megelégedve.

A képviselőház alapítványa. Mint már említettük annak idején, az országház tagjai följánlották egy napi illetményüket az Országos Gazdasági Munkás- és Cselédségélypénztár javára. Az összeg 5330 koronát tesz ki, amelyre nézve az alapítólevelet a mult héten adták át a segélybizottság központi igazgatóságának. No, mégis volt a képviselőkhöz annyi móres, hogy nem a tisztelt Ház bezárása utánra tették azt a bizonyos napot.

Kisgazdáink érdekében.

Ki tudná elszámolni a sok csapást, mely a magyar kisgazdát egy esztendőn át éri. A terhekből, a kötelezettségekből a kisebb vidéki városokban és a falvakban élő gazdáknak nagyon is sok jut. Ezek a terhek pedig manapság elviselhetetlenek.

A régi időkben némi kedvezményeket mégis élvezte a kis gazda. Midőn nem volt mezőgazdasággal elfoglalva, alkalmá nyílt más téren keresetre szert tenni. A kocsival és lóval rendelkező városi gazda a középítkezéseknél, a fuvarozással igen szép keresetre tett szert.

A mezőgazdasági munkák szünetelésénél a munkások bejöttek a városba s mindig kaptak alkalmazást az építkezéseknél. Nők, férfiak, gyermekek ezrei dolgoztak az épületeken, így egészítve ki a szegény mezőgazdák keresetét. Most sem a kormány az állami munkáknál, sem a hatóságok a városi és megyei építkezéseknél nincsenek tekintettel a helyi viszonyokra, a munkás érdekre.

Nagy azon építkezések száma, melyek a lehető legrosszabb időben kerülnek kivitelhez. Régente azon helyes elvet követték, hogy nagyobb szabású épületek versenytárgyalását nyár utóján, kora ősszel tartották meg.

A nagyszabású földmunkák, s a föld elfuvarozása, a téglá és homok szállítása egész télen át tartott; a munkások, fuvarosok, kik legtöbbször a gazdasági ágakból kerültek ki, — miután még télen dolgozhattak, így t kintélyes keresetre tettek szert. Ma az eljárás egészen más. Minden elv és rendszernélküli. A munka akkor kerül foganatosítás alá, ha a tervek a költségvetés és az árlejtés elkészült. Nem törődik azzal senki, hogy dolgozik a vállalkozó, honnan veszi a munkásokat. Milyen könnyű dolog pedig összeegyeztetni a kisgazdák, a mezőgazdasági munkások érdekeit és a középítési munkáknak idejét. A magyar kisgazdák sorsát az fogja biztosítani legjobban, ha a mezei munkák szünetelésekor *ők is keresetre tudnának szert tenni.* Hogy nálunk a munkás ügyek iránt a hatóság közönyt nyel viseltetik, arra kitünő példát nyújt a budapesti államrendőrség az ő ítéletében. Néhány munkás ugyanis legutóbb kihágási ügyben elmarasztaltatott. A munkások a büntetés kiállása után megfelelő foglalkozás szerzésére utasítottak; ellen esetben ellenük az eltoloncoltatási eljárás fog alkalmaztatni. Budapesten a legutolsó gyerek is tudja, hogy 40–60 ezer munkanélküli ember van, a munkaközvetítő intézet pedig hivatalosan 7–8000 bejelentett munkanélküli egyént tart nyilván, ezzel szemben a rendőrség elég ostobán munkakeresésre utasítja az elítélteket. No ily felfogással nem lehet munkáskérdéseket megoldani.

Most már az a kérdés, hogy miképp oldható meg ez a dolog?

Miután mindenkinek érdekében áll a mezőgazdasági munkások és kisgazdák foglalkozása, a középítkezési munkálatokat úgy kell végrehajtani, hogy *a föld és fuvarozási teljesítmények téli hónapokra essenek.* Ezzel nagyon sokat lendítünk a kisgazda és a földmunkás sorsán. Nyáron aratáskor, kora tavasszal és ősszel tartózkodni kell nagyobb középítkezések foganatosításától. Nyáron legtöbbször munkáshiány van; télen pedig mindig nagy a munkanélküliek száma. Legfőbb ideje, hogy a középítkezések munkába adásánál egy

kiesít gondolkodjunk. Az árlejtés és az építési határidő megállapítása ne történjék teljesen önkényüleg, függetlenül a helyi viszonyoktól.

A munkák elosztásánál, kiadásainál legyünk tekintettel a mezőgazdasági személyzet igényeire. Ha a kisgazda és a földműves nyáron a mezőn, télen pedig a városban, tehát egész éven át foglalkozást nyer, akkor nem jut eszébe a kivándorlás, s akkor nem igen fog panaszkodni nyílni — és jogosan — panaszkodó ajka. Tehát a munkák észszerű beosztása, egyszerűen: az állandó kenyérkereset teheti jobbá, elviselhetőbbé a kisgazdákat és a földmunkásokat mostani sanyaru helyzetét.

Marakodás a husosfazekek körül.

Valjon mi lesz az összeférhetlenségi törvényvel? Ezt a kérdést halljuk elül hátul. Az osztrák parlament koresmai botranyai, a közös-ügyes rendszer valtsága, a kínai foglalás, az angol-bur kiegyezés, a szerb eretlen henegezés mind háttérbe szorulnak e kérdés mellett.

A képviselőház folyosóján, az egyes pártok klubjaiban csak erről vitatkoznak s körülbelül el lehet mondani, hogy jóformán annyi a vélemény, ahány az ember. Mindazonáltal mégis két főcsoportot lehet megkülönböztetni. Az egyik rész meg akarja szüntetni azt az oesmány állapotot, hogy az országház tovább is kufárok és zselbők háza legyen, amelyben igen sokan képviselői minőségüket eszközül és köpönyegül használták és használják anyagi hasznok szerzésére.

Ezek tehát azt kívánják, hogy az új összeférhetlenségi törvény alkottassék meg és sokkal szigorubb legyen, mint a régi.

A másik résznek — amely már megtelepedett a husos fazekek körül — éppenséggel nincs igen nagy kedve, hogy magát e helyzetből kizavartassa. Ezek tehát — elükön Tisza István gróffal — nyíltan is de főképp sunyi, alattomos fondorlatokkal azon iparkodnak, hogy a törvény létrejöttét meghiúsítsák.

Folyik tehát a harc nyíltan is, de még inkább titokban, vakond módra, s hogy mi lesz a végeredménye, azt meg ma senki se tudhatja.

Egyelőre csak annyi bizonyos, hogy a javaslat-tervezetet az új törvény kidolgozására kiküldött bizottság hármias albizottsága már elkészítette, még pedig a miniszterelnök hozzájárulásával. Ez pedig azt akarja jelenteni, hogy azt a kormány is magáéva teszi.

Egyik érdeme az, hogy kiterjeszti a törvénynek közjogi összeférhetlenségi akadályait s így nevezetesen kimondja, hogy a közös miniszterek, a diplomácia, a konzuli testület tagjai, a püspökök, a esendőség tényleges államnyába tartozó egyének nem lehetnek a képviselőház tagjai. A kérdés eme részének a szabályozására is nagy szükség volt, mert — hogy példát mondjunk — éppen Andrassy Gyulával történt

meg, hogy mikor közös külügyminiszterré lett, még hónapokon át megtartotta képviselői állását s volt rá eset, hogy egy püspökké kinevezett kanonok a főrendiház tagjává lett s a képviselőségről még se mondott le.

De még nagyobb szükség volt az ugynevezett érdek-összeférhetlenség szabályozására, vagyis azoknak az ületi viszonyoknak a megállapítására, melyek a törvényhozói tiszttel nem férnek össze. A javaslat ebben a tekintetben is érdemes munkát végzett. Igen helyesen megszigorította az összeférhetlenség fogalmát és azt jelentékenyen kiterjesztette. Különösen nevezetes újítása, hogy az állammal való bérleti és haszonbérleti viszonyt, valamint a kormánynál való díjazott közbenjárást a képviselőséggel meg nem férőnek mondja ki.

Egyáltalán módszerbe foglalva, szabatosan, világosan állapítja meg és egészíti ki azokat az összeférhetlenségi eseteket, melyeket az 1875-ki tava és kusza szöveg nem volt képes megmarkolni, úgy, hogy — mint a tapasztalás bizonyította — könnyű szerrel kisiklottak a tettenkapás és megtorlás alul.

A régi törvénynek ez a lazasága és kétértelműsége volt eddig egyik főoka annak, hogy a képviselőháznak az üzérkedés kiváltságos tanyájává lett. Ennek a paragrafusairól lehetett igazán elmondani, hogy két kampójuk van és mindegyikbe bele lehet kapaszkodni. A pájtáskodás és a pártérdek pedig mindannyiszor gondoskodott róla, hogy a törvényhozói állását a legszemérmertlenebbül értékesítő honatya is a § (paragrafus)-nak ne a horgán akadjon, hanem annak segítségével teljes díszben és épségben a szárazra jusson.

Mert hiszen az összeférhetlenségi ügyekben minden polgárnak megadta a törvény a jogot, hogy a tudomására jutott esetet bejelenthesse és ezt a bejelentést feltétlenül tárgyalni is kellett.

De valjon ki tárgyalta? Ki hozott abban ítéletet? Nem a bíróság, hanem a képviselőház tagjaiból a pártarányok szerint alakított bizottság, amelyben a kormánypárt legalább is olyan arányban foglalt helyet, mint ahogyan tiz áll az öthöz. S minthogy a legnagyobb husosfazekek birtokosai voltak egyuttal mindig a kormány legelszántabb hívei, — mi természetesebb, hogy az a bizottság, melyet nem az igazság, hanem a pártérdekek és a kormány utasítása vezetett.

A csődbe jutott Sima Ferencet kivéve (aki különben is ellenzéki volt) 25 esztendő alatt senkit se mondott ki összeférhetetlennek.

A bajok másik főoka tehát a bíraskodásnak ez a rendszere. Már most segít-e ezen az új törvény? Bizonyosat erről még nem lehet tudni, mert a javaslatnak ez a része még nem készült el. Ugy hírhk azonban, hogy e részben már csak igen szerény újítást terveznek s azt se valami szerencséséset.

Eszerint ugyanis az összeférhetlenségi törvény bírósága ezentul nem választatnék, hanem a képviselőház tagjaiból kisorsoltatnék. Félíg-meddig meg'enne tehát az eszetőség arra, hogy a bíróságokban a tagok nem a pártarányok szerint foglalnának helyet.

Viszont azonban a bíróság — az ítélelhetetlennél — nem volna kötve a törvény szövegéhez, hanem mint esküdtszék ítélne lelkiismerete szerint. Már pedig hogy az a lelkiismeret mit ér, azt tudjuk az eddigi állapotból, mikor a parlamenti bíróságok valóságos csufot üztek a törvényből, holott ünnepélyes esküt tettek a törvény szigorú megtartására.

Mi az orvosság tehát itt?

Megmondjuk: Ki kell szabadítani ezt a bíraskodást a mi parlamentünk megromlott, bűzös légköréből legalább annyi időre, míg bekövetkezik a parlament tösgyökeres megváltozása, a tiszta választások, — s a tisztított és szabadabbá tett választásokból olyan képviselőház kerülhet ki, amely nincs már születése percében erkölcsiben és lelkiismeretében megfertőzve.

Am ne mondjon le az országgyűlés a maga tisztasága fölötti bíraskodás jogáról, de ruhazza azt át — legalább egy időre — valamely független ítélőszéke például a királyi Kuriára vagy a legfelsőbb közigazgatási bíróságra, amelyek a pártatlanság és a megbízhatóság több biztosítékát nyújtanak. Mert anélkül akármilyen kitűnő is az a törvény — az mégis csak írott malaszt marad, vagy — a mi még rosszabb — *bűnük takarója*.

Igaz bíró igazságot szolgáltathat hézagos, hiányos törvény mellett is. A hamis bíró kezében a legjobb törvény is a hamisság eszközévé válhatik.

Tehát várjuk a kibontakozást. De jegyezzék meg a tisztelt képviselő urak, hogy amilyen álláspontot foglalt el ebben a kérdésben, arról fogjuk megítélni: akarja-e komolyan, avagy se a mai tarthatatlan parlament megtisztítását?

Addig pedig türelemmel várunk.

Angyali üdvözlét.

(Márc. 25.)

Angyal szállott le a földre,
Feje fölött glória,
S megnyílik most édes ajka:
Üdvözlégy Szűz Mária!

Üdvözölt légy általam te,
Ki teljes vagy malaszttal,
Akit egykor egész világ
Dicsér, tisztel s magasztal.

Üdvözölt légy Szűz Mária,
Mert az Ur van teveled
Az ő fiát fogadod ma,
Azt kell szülnöd Teneked.

Üdvözölt légy, aki áldott
Vagy az asszonyok között,
Kinek lelke szép hófehér
Liliomba öltözött.

Üdvözölt légy, kinek áldott
Lesz méhének gyümölcse,
Kit azért szül a világra,
Hogy a világot megváltsa,
S igazsággal betöltse

(án.)

A jó öreg ur.

(Igaz história.)

A nyolcvanas években történt az alábbi elbeszélendő história. Akkor, amikor az uzsorások ellen harcot indított a társadalom. Amikor a törvény elé kerültek a könnyelmű ifjuság kiszípolozói, a Spitzerek, a Rothbergerek, a Guttmannok, a Teitelbaumok és az uzsorások királya: Berele Hay.

Valjon, van-e valaki, aki a nevet nem ismeri? Berele Hay! Még nevének említésekor is megrázkódott az igazhívő. Rettenetes egy név volt ez a Berele Hay.

Hosszu tizenöt esztendőkön keresztül üzte undok, vérszopó mesterségét, az uzsorát, anélkül, hogy a törvény bötüibe ütközött volna. Ravaszágánál csak körmönfonsága volt nagyobb. Ügyes volt, mint egy kigyó — mert rendszeren kisiklott, mikor már tartották. A huszötven százalék kismiska volt nála. Száz, kétszáz, ötszáz, ezer percentre dolgozott Berele Hay.

Különösen a tanuló ifjuságra vadászott. Persze, itt könnyű volt a vad elejtése. Hiszen a vadak éretlenek voltak. Amde sorsa mindenkit utólér. Utólérte Berele Hayt is, az uzsorások királyát, akit ha jól emlékszem, 1886-ban allítottak törvény elé 175 uzs ravétség miatt hat évi fegyházra s ötvenezer forint pénzbüntetésre ítélték.

„A jó öreg ur“ históriája is ebbe az időbe vágódik bele.

*

Az egyetemi ifjuság — a jogászok, a bölesészek, az orvosnövendékek — rendszeren egy kávéházba szoktak összegyűlni akkortájt Budapesten. Ez a kávéház a „Kecskeméti“ kávéház vala.

Az ifjuság ide járt, mindaddig, míg az a kutya-bőrös diploma kezében nem volt. Akkor aztán elmaradt. Helyette jöttek má-ok. Ujak Szóval minden esztendőben, a régi arcok helyett ujak ragyogtak az üde ifjuság arany himporától. Változást hozott minden esztendő. Azaz, nem egészen. Mert minden esztendőben egy aró mindig egy és ugyanaz vala.

Ennek a csupaszra borotvált, jóságos kékszemű, Krüger-apó szakállt viselő arenak a tulajdonosa pedig a „jó öreg ur volt.“

Igy hívta tíz évvel ennekelőtte az ifjuság maga között, így hívja most is. Más nevét senkise tudta. A jó öreg urat az ifjuság úgy szerette, mint az édes apját, vagy talán még jobban. Miért? Azért mert a jó öreg ur — mint tapasztalt agglegény — mindig tudott böles tanácsot adni a hirtelenkedő ifjuságnak. Az ifjuság megszorult állapotában a jó öreg urhoz fordult. Nem volt az a baj, amelyben a jó öreg ur tanácsát ki ne kérték volna. Szerelmi dologban ismét csak a jó öreg ur volt az istápoló. Apró, vagy nagyobb kölcsönökben ki lehetett volna más a közvetítő, mint a jó öreg ur?

A jó öreg urat tömjénezte, a jó öreg urat szerette az ifjuság a szó legszorosabb értelmében.

A jó öreg ur mindig ott volt az ifjuság között. Reggel a kávénál, délután, este. Nem volt nap, amelyen elmaradt volna. Ha elmaradt, az ifjuság úgy érezte magát, mintha nem a Kecskeméti kávéházban, hanem valami temető melletti csárdában lenne, ahova a temető halk, esendes, susogó szellője is elvetődik.

Ámde az ritkán — egy évben talán egyszer — történt meg, hogy a jó öreg ur elmaradt. Micsoda lelkesedéssel, micsoda örömjongással fogadta aztán másnap az ifjuság a jó öreg urat, arról halvány fogalmunk lehet, ha megmondjuk, hogy ilyenkor egész lakodalmat csapott a tiszteletére az őt tömjénező ifjuság.

Mint éppen most is. Hosszu — patkó alaku — asztalnál vagy százötven ifju ember ül, piros arccal, üde, mosolygó ajkkal. Ott köztük, az asztalfőn, a jó-ságos szemü, a szelid mosolygású jó öreg ur, aki éppen most emelkedik föl, hogy válaszoljon annak, aki őt az imént fölköszöntötte:

— Kedves fiaim! Édes gyermekeim! Így hivlak titeket, mert hiszen azok vagytok, hozzám képest, aki már a hatvanadikat tiprom Isten jóvoltából. Így hívtam azokat is, akik évekkal ezelőtt itt, körülöttem ültek, s akik már embernyi emberek. Mert ti változtok minden esztendőben. Csak én nem változom, a ti jó öreg barátotok. Mert az vagyok. Hatvan évem dacára szívem még mindig fiatalos lánggal ég. Csak én, magam vagyok öreg, de a szívem ifju, üde, mint a titek . . .

(Éljen! Éljen! — zugott közbe az ifjuság.)

Az éljenek lecsillapodásával a jó öreg ur folytatta:

— . . . Azért csak ti köztetek érzem jól magamat. A ti körötök adja meg lelkemnek a rugékonyságot, hogy mindig fiatalnak érezhetem magamat. Köszönet, forró hála ezért nektek — kedves barátaim — kik megtüritek magatok között a roskatag, agg embert. Hálámat — hiszen tudjátok — tőlem telhetőleg iparkodom leróni irányotokban. Megteszek értetek mindent, amit tehetek. Ha jó tanácsért fordultok hozzám, készséggel állok rendelkezésetekre. Ha erszényetek tartalma megcsappant: nem kell busulnotok, míg öreg barátotokat látjátok. Ugyanazért — amire mindig kérve-kértelek benneteket — most is azt cselekszem: s óva intlek benneteket, hogy ilyen megszorult állapotban ne

menjetelek a Spitzerekhez, vagy a Guttmanokhoz, hanem forduljatok én hozzám bizalommal. Ha magamnak talán nem is lesz: de összeköttetésem, ismeretségeim révén a bajból kimenthetlek benneteket. Ámde nem tudlak eléggé óvni benneteket — kedves barátaim — az uzsorások vampyrjától, az ifjuság rémétől, Berele Haytól . . .

(— Gazember! Égetni való! Akasztófáralaló! — zugta közbe az ifjuság.)

. . . Igen, attól, folytatta a jó öreg ur egész tüzzel, — aki kiszívja utolsó csepp véretek, akiben nincs irgalom, aki hamisítvá tesz benneteket s így vagy revolvert ad a kezetekbe, vagy a börtönbe juttat benneteket. Ovakodjatok tőle. Ez az én apai tanácsom. Most pedig engedjétek meg, hogy értetek üritsem poharamat, szivemből, lelkemből kívánva az Uristentől, hogy — a haza jövődöbeli oszlopai — a mostani ifjuság — úgy annak az édes hazának, mint a társadalomnak, de főleg övéik, édes szüleik, s önmaguknak, nemkülönben az én barátságom javára, még igen, igen sokáig éljenek!

— Éljen! Éljen! Éljen a jó öreg ur! Éljen!

Az ifjuság körülfogta, csókolta ölelte. De hiszen hogyan? Aki öreg volta dacára úgy szerette őket!

Másnap reggel 7—8 óra tájban a kecskeméti kávéház egyik ablakfülkéjében két jogász fiu suttog egymással. Benkő Kálmán az egyik, Végh Sándor a másik. Mindakettő egy közönségből való.

— Sándor! — szólt Kálmán — tanácsolj valamit! Most hidd el, ha bátyámon nem tudok segíteni, magam is golyót röpítek agyamba. Nézd itt van a levele. Azt írja, hogy a kezére bizott munkások pénzéből eltűnt kétszáz forint. Én ismerem bátyámat. Ő hazudni nem tud. A pénz — amint írja — vagy ellopták vagy pedig elveszhetett. Apámhoz nem akarok fordulni, ismerve az ő tulszigoru természetét. A pénzt pedig szombatig helyre kell tenni. Engem kér, hogy szerezzek — váltóra. De hiszen — jó Istenem, magam is tele vagyok. Berele Haynak — 50 forint helyett — már 250 forinttal tartozom. Oh, ez az ember! Ez az ördög! Csak ennek ne kerültem volna a körmei közé. Mondom, hozzá nem fordulhatok. Berele az apám nevét iratta velem a váltóra. És most egész havi pénzemet — pár forint hijján — mind neki kell adnom uzsorakamat és annak fejében, hogy apámnak nem adja tudtul a dolgot . . . Hidd el, Sándor, gyakran a megörüléshez közzell állok. Épp úgy mint most . . .

— Próbáljuk Spitzert!

— Annak is tartozom. Szóval, ezeknek a vámpiroknak valamennyinek a tigris körmei között vagyok. Hozzájuk nem lehet mennünk. Tanácsolj mást, egyebet.

— Nem tudok . . . Azaz! Halt! Megvan! Pajtás, meg vagy mentve! Ott van a — jó öreg ur!

Benkő Kálmán ujjongva ugrott föl.

— Oh, jó Isten! Hogy reá — a mi jó öreg urunkra — nem gondoltam. Igen! Ő segíteni fog. Biz-

tosra veszem, hogy ki fog menteni a rettenetes bajból. Legalább szegény bátyámon segítve lesz.

— Gyerünk! — kiáltott Végh Sándor.

— Igen ám! De Valjon tudod-e, hol a lakása.

Persze, hogy tudom. Egy izben — egy muri után — magához hívott aludni. Ujvilág-utca 2. Első emelet hatodik ajtó.

A két ifju alig tíz perc múlva már az ujvilág-utca második számú házának emeletén — három, négy lépcsőt is ugorva — siettek. Előttük éppen akkor bandukolt egy idős ember, igazabban éppen akkor nyitotta ki kulcsesal a hatodik számú szoba ajtaját, mikor ők is oda értek.

Az ajtó üvegtáblával volt ellátva, mely nem volt befüggönyözve. A két ifju nézi a benn levőt, aki oldalt állt feljűk, de ezeket nem vette észre . . .

Ifjaink hátra tántorodtak. Mert akit ott, abban a szobában láttak, az nem volt más, mint *Berele Haj*, a kék szeműveges csupaszkepű uzsora-király, és aki éppenséggel akkor tette föl az asztalon levő ősz parókát, s álla alá kötötte a bur-szakált, levette a kék pápaszemet — s ott állt a mosolygós arcú, kék szemű — *jó öreg ur*.

A két ifju mintha jégeső kergette volna, úgy iramodott vissza a kecskeméti kávéházba.

A „jó öreg ur“ így csak még *egyszer* ment oda. Hanem azt megemlegette Illván, amíg élt.

Ekkor jelentették föl Berele Hayt — —

Benkő Kálmán is jónak látta édes apjához fordulni, nyiltan őszintén. Az édes apa — természetes — hogy nem maradt süket.

A keresztfa.

*A szenvedés elérkeze,
Nézz óh ember a keresztre!
Jézus halad a kín útján,
A már betelt idők után:
Mint áldozat a Golgotán,
Meghal az isteni Bárány.*

*Szúrós tövis dicső fején,
Kemény szegrek mindkét kezén:
És isteni gyengéd testén
A lándzaél keresztül mén.
Bőven folyik piros vére,
A bűnösök lelki bére.*

*Kereszt! te állsz dicsőségül,
A fák között legszebb ékül.
Erdő még nem termett ily fát.
Mely hordozá Isten fiát.
Óh szent vasak! Óh áldott fa!
Mit az Irás szentnek monda.*

*Ne tárd nagyon ki az ágad,
Melyről Jézus vére árad;
Ne légy iránta oly kemény,
Kit anyja ölelt oly gyengén:
Szent testét a Megváltónak
Oh, keresztfa védjed, óvjad!*

*Te voltál az a méltó fa,
Melyen függjön az Ég Ura:
Ki felnyitá a szent kaput,
Mely Ég felé nekünk az út:
Melyet jelöl Jézus vére,
Megváltottak örök bére.*

*Imádva áldjuk az Istent,
Ugy az Égben amint itt lent.
Haromságban egyet lássunk,
Ő legyen a boldogságunk.
Kinek imádott szent vére,
Legyen a lelkek üdvére.*

Balassy István.

HIREK.

Heti naptár. Márc. 24. Jácint. Márc. 25. Gyüm. Ottó Bold. Asszony ünnepe. Márc. 26. Manó (Jenő). Márc. 27. Rupert pk. Márc. 28. Siksztus pápa. Márc. 29. Fájdalmas Szűz. Márc. 30. Kvirin vért.

Elveszett magyarok. Hát bizony elvesztek azok, erre a hazára nézve, akik azt itt hagyták s idegen hazába vándoroltak. A kívándorlottak legtöbbje Amerikában keresett új hazát. A múlt évben — amint azt mult szerdán az egyik honatya a képviselőházban jelentette — csak 114 ezer magyar ember hagyta el édes anyját, a szép magyar földet s ment ki Amerikába, ahol — a leghitelesebb számadatok szerint — ez időben félmilliónál több magyar ember él. A kérdés azonban az, hogy „miképp él“? Hát a legtöbbje nyomorék lesz. Elvész, elpusztul. Nos, ime: ha az az ötszázezer ember a legutóbbi népszámlálásnál hazájában van: akkor nem 20, de husz és fél millió lakosa volna Magyarországnak. Hát, mi tagadás benne, napról-napra, a költő szavai szerint:

... „Pusztulunk, veszünk

S mint oldott kéve — széthull nemzetünk.“

Mit jelentenek e numerusok? Azt, hogy Mármaros Szigetről a mult évben ezerkilencszáz es négy lélek hagyta el szülőföldjét s ment ki

az újvilágba, új hazát keresni. Ez a legnagyobb szám, amit eddig olvastunk. Pedig Máramaros megye földjei, bércei, bányái ezeket az embereket is eltarthatták volna. Jó anya az a föld, csak ki kell aknázni s banni kell vele csinnal-binnal. De hát sok a mostoha gyereke is, akik az ő édes teje helyett könnyű vizet isznak.

Álarcos rablók egy plebanosnál. A veszprémmegyei Csány községben múlt vasárnap éjjel három álarcos rabló betört Petro ich Gábor plébános lakásába. A plébános ugyanis az nap kapott a postán 500 koronát, de ezt nyomban át is adta szomszédjának, hogy ez vigye be a közel fekvő város egyik takarékpénztárába. A rablók a halálraijedt plébánost kényszerítették a pénz átadására. Eközben zajt csaptak, a zajra pedig a kocsis felkelt, akit az egyik rabló — kifutván az udvarra — szíven lőtt. A lövésre a többi rabló is elfutott, a szomszédok pedig ijedten rohantak a plébániai épületbe, de már a kocsis megmenthető nem volt. A megindított nyomozás eddig még nem vezetett eredményre. A csendőrség eddig több gyanús embert lertóztatott ugyan, de a valódi tetteseket még nem tudta kideríteni.

Hazafias fiuk. Bizony ujságba való az a szép dolog, ami Szolnokon történt. Március 15-én ugyanis, a szabadságharc ünnepén, s egyuttal a szolnoki csata évfordulóján a szolnoki állami elemi iskola 5-ik osztályu növendékeinek a tanító a szolnoki fenyés diadalról, *Petőfiről és Damjanichról* beszélt. Egyszerre csak az egyik kis fiu — *Kántor* Bélának hívják — kinek arca a tanító beszéde alatt a lelkesedéstől egészen kipirosodott — hirtelen kiszökik a padból s a tanító kezében levő *Petőfi és Damjanics* képét csokjaival araszolja el; mit látva a többi tanuló, társuk példáját követi. Lehet-e a hazaszeretet tüzeinek a zsenge gyermekek szívében ennél meghatóbban meggyilvánulnia?

Fognak a nagyok. Id. *Aulich* György, nyugalmazott állami tisztviselő, 48-as honvédfőhadnagy — 71 éves korában meghalt Ujpesten. Halálát tizenegy unokája gyászolta.

Magyar ifjak a burok elnökének. A budapesti egyetemi ifjak üdvözlő iratot készítettek *Krüger* Pálnak, a burok ősz elnökének. A német és hollandus nyelven írt üdvözlőt valamennyi főiskolája az országnak alá fogja írni. Ezzel akarja megmutatni a magyar ifjuság a burok iránt tanúsított részvétünket, csodálatunkat, bámulatunkat a hős burok nemzet iránt.

Hat krajoár szénért — hat hónapi börtön. Az ideai szokatlanul szigorú télen *Pézli* Károly salgótarjáni bányászlegény, hogy szegényes kunyhójukban családja meg ne fagyjon, a tárnából feljővet az egyik kocsirol leemelt egy darab szenet, mely testvérek között sem ért hat krajoárnál többet és tarisznyájába rejtette. Az egyik felügyelő azonban észre vette s jelentést tett. Az ottani járásbíró, mivel *Pézli* Károly tizenkét éves korában már többször is lopott szenet, büntettnek minősítte a lopást és hat hónapi börtönre ítélte. A tábla is megerősítette a járásbíró ítéletét.

Visszafizetett lábszija. *Németh* János cipész inas-éveit *Auguszt* János pécsi majsztrampal szenydte át. Itogy inaskodása alatt a lábszija vigan pattogott a hátán, azt abból lehet gyanítani, hogy tavaly Szent Mihálykor felkereste volt pécsi gazdáját. A mester nem ismerte fel a hajszos, megemberesedett férfuban egykori vásott inasát s abban a hiszemben, hogy jó kundsajtja akadt, ülésel kínálta meg. A ven-

dég helyet foglalt s mikor egyedül maradtak, *Ludas* Matyiként visszafizette te összes sérelmeit. Vigan pattogott a lábszija s nyomán kek és zöld foltok támadtak. Azután pedig illedelmesen bemutatta magát s még csak nyugtatványt sem kért a visszafizetett adósságról. A pécsi járásbíró Auguszt János panasza a minap tárgyalta ezt az ügyet, amikor *Németh* János cipésmester épenséggel nem volt hajlandó beismerni, hogy kezét emelt volna volt mesterére, aki a kek foltokon kívül más tanura nem tudott hivatkozni. A bíró felmentette *Némethet* az ellene emelt vád alól.

Csaló bankár. Ki lehetne más az ilyen, mint rec i-pialt atyafi. Az a jó, hogy nem nálunk lakik. Bécsben a múlt napokban ugyanis letartóztatták *Vogel* Albertet, a császárváros leghiresebb, leggazdagabb bankárját, azért, mert ez valami *Taubin* nevű orosz dús gazdag ember végrendeletét magához vette s annak gyanus körülmények között történt halála után több millióra rugó vagyonát is elzsebelte. A bankár a holttestet 10 ezer forint költségen *Gothá*-ban elégettette. Ez a körülmény szegett ütött a rendőrség fejébe, aki azt hiszi, hogy *Vogel* megmérgezte *Taubin* tá, aki nála lakott. A zsidó bankár letartóztatása rendkívüli nagy föltűnést keltett mindenütt. Hat — kérjük — miért? Azért mert, — *csalt*? Hiszen a bűnnek büntetés a következése. Az a baj, hogy ez a büntetés sokszor elmarad.

Megütötte a guta. Lapunk más helyén beszámolunk a marosvásárhelyi véres képviselőválasztás dolgában megejtett vizsgálatról, melynek a végeredménye az, hogy *Bernády*-György rendőrkapitányt felfüggesztettek állásától. Ez a dolog annyira fölzúgatta *Bernádyt*, hogy — állítólag — mult szombaton megütötte a guta.

Mit csináljunk Devettel, a hős bur vezérrel? Egy angol ujság vetette föl ezt a kérdést olvasóinak, akiktől választ kért. Persze, csupa ilyen válaszokat kapott:

— Le kell löni.

— El kell küldeni valamelyik állatkertbe.

— Darabokra kell vágdalni s kolbászt kell készíteni belőle a vadaknak.

— Ki kell tömni.

Amint látjuk, a válaszok egytül-egyik nagy kegyetlenségre és vérszomjra vallanak, de bölcsességre nem. Mert a leghelyesebb válasz erre a kérdésre az lett volna, hogy:

— *El kell fogni.* (Csakhogy az a baj, hogy — nem ehet.)

„Nem tudtam, hogy felesége van“. *Szunyogh* Erzsé, bártfai illetőségű, Budapesten szolgáló cselédleány szerelmi viszonyt folytatott egy asztalos legénnyel. Leg-alább ő azt hitte, hogy legény. Mult hétfőn, véletlenül tudomására jutott, — s meg is győződve arról, — hogy szeretőjének már van felesége. E fölött aztán annyira elkeseredett az alig 20 esztendősen leányzó, hogy lakásán mellbe lőtte magát. Még sem halt meg. Mikor azt kérdezték tőle, miért követte el tettét, csak azt felelte: — Nem tudtam, hogy felesége van.

Cukorral fütött hajó. A hosszabb járatu hajókon több ízben megtörténik, hogy viharos időjárásnál sokkal több tüzelőanyagot fogyasztanak, mint a mennyire számítottak és így a szénkészletből még utközben kifogynak. Ez a kellemetlenség érte a Fiuméből Amerikába indult *Kollingham* nevű angol gőzöst is. A hajó kapitányának jelentése szerint a viharos utazás alatt tüzelőanyaga teljesen elfogyott s hogy a hajót megmentse, kénytelen volt a hajó összes

aalkat
mennyi

G
azon
melykü
erősítg
krajeár
revolver
fejét és
nél a t

M
megtört
volt D
hogy o
párisi
Duval
Duval
borhan
ülték
vásárcs
ötven
a pécs

I
ság tör
éves fi
Stefan
gazdag
ifju v
szurták
elveten
amelyk
Candia
orvos
szolgál

székes
napok
örházh
dobta
megra
Tribek
váltó
veszpr
dobta
Beszál

Szentg
juhász
asztán
totta é
lett. A
bevall
és me

hidasi
tott a
csolás
derült
tartózt
csend

aalkatrészeit, butorait, sőt a cukorakományából is tetemes mennyiséget elégetni. Ilja, a cukor édes, de édesebb az — élet

Gyerek-ész. Debrecenben Juhász Sándor lakatosinas azon vitakozott Gém Ádám nevű inastársával, hogy melyikük tud jobban banni a fegyverrel. Juhász váltig erősítette, hogy Tell Vilmos almát lőtt le a fia fejéről, ő krajcárt lőte társa orráról. A két gyerek fogadott és Juhász revolvert kerített. Gém orrára tette a krajcárt, hátra zegte fejét és várta a lövést. Juhász lőtt és a golyó az orr tövé-nél a társa agyába fuódott. Gém a halállal vívódik.

Nagy borhamisítás. Párisban történt, de nálunk is megtörténhetett volna. Páris legnépszerűbb borkereskedője volt Duval Alfréd, akinek vendéglői híresek voltak arról, hogy ott lehetett a legolcsóbb bort kapni. Most aztán egy párisi lap kiderítette, hogy a népszerű és általánosan tisztelt Duval ur közönséges csaló. A vizsgálat megállapította, hogy Duval másfél év alatt 17.000 kilogramm vegyiszert használt borhamisításra. A borhamisítót ezért hat hónapi fogságra ítélték és kötelezték, hogy az ítéletet összes üzleteiben, a vásárcsarnokokban, a kerületi eljáróságokon és körülbelül ötven ujságban a saját költségén közzétegye. Mintha csak a pécsi Engel-zsidóról szólna az ének.

Rablógyilkos fiuk. Bukaresztben borzalmas gyilkosság történt a mult héten. Candiano bukareszti tábornok 20 éves fia Candiano Alfréd, 16 esztendő barátjával, Vladivan Stefannal egyesülve, világos nappal meggyilkoltak egy duszgazdag özvegy asszonyt: Bileurescu Terezát. A két gyerek ifju vérszerződést kötött egymással, karjukat tüvel föl-szurtták és Candiano törére mindkettő fölesküdütt. A két elvetemült gyerek zsebében egy jegyzőkönyvet találtak, amelyben egész sorozata volt a kiszemelt áldozatoknak. Candiano lelkiállapotát azonban nem találják rendesnek az orvosok s így valószínűleg meg fog menekülni a földi igazság-szolgáltatás elül.

Aki mindenáron meg akart halni. Tribék Antal székesfehérvári nyugalmazott városi főpénztáros a mult napokban reggel öngyilkossági szándékkal kiment a vasuti örházhoz és az egynegyed 10 órakor arra robogó vonat elé dobta magát, de az utolsó pillanatban Horváth János váltóór megragadta és saját élete veszélyeztetésével meg mentette. Tribék tovább ott maradt és egy padon ülve beszélgetett a váltóórral. Egy negyedórával később ismét nekiugrott a veszprémi vonatnak, de a robogó vonat olyan szerencsésen dobta félre, hogy csak zuzódásokat szenvedett kezén és fején. Beszállították a kórházba.

Tanyai gyilkosság. A Debrecentől félórnyira fekvő Szentgyörgy tanyán tegnap este Bogdán Sándor számadó juhászt megleste Turányi József bojtár és félholtra verte, aztán kötelelet tett a nyakába, a juhakolbba vonszolta, felakasz-totta és fellármázta a cselédséget, hogy Bogdán öngyilkos lett. A csendőrök épp a tanyán voltak és előttük a bojtár bevallotta, hogy ő volt a gyilkos. Bogdán nejét szerette a fiu és mert utjában volt, ezért ölte meg.

Egy csendőrörsvezető szomorúságos vége. A maros-hidasi csendőrörsvezető Kovács Lajos kisebb összeget sikkasz-tott a rábizott pénzekből. A napokban egy véletlen rovan-csolást ejtett ottan Genczy Arnold csendőrfőhadnagy és így derült ki a szerencsétlen ember manipulációja. Azonnal le-tartóztatták, de ekkor meg szörnyű dolog történt. Az elfogott csendőr ugyanis örjöngeni kezdte a cafatokban szakítottaindította e lépésre.

e magáról egyes ruhadarabjait. Miután az orvos is meg-állapította, hogy az elfogott csendőr nem tett, Genczy főhadnagy erős csendőri fedezettel bevittette a kolozsvári katonai kórházba.

Egy pár harisnya miatt. Nagyon öreg asszony Fodor Ferencné itt, Budapesten, és ne a is valami nagy az ő büne, mindössze egy pár harisnyát lopott el egy üzlet kirakatából, de mivel már két ízben volt lopás miatt büntetve, a szegény-örög anyóka felett szigoruan ítelt a büntető bíróság. A szel-gény, öreg, töpörödött asszony mentsége ez volt:

— Már én hatvanhat éves vagyok. A gyermekeim m akarnak eltartani. Hatvanhat éves asszonyt napszámba nem fogad el senki, élni pedig muszáj. Hát biz' én loptam kérem szeretettel.

— De — felelé a bíró — már maga harmadszor lopott.

— Mert mindig szegény voltam.

A törvényszék az öreg asszonyt, lopás büntette miatt, hat havi börtönre ítélte.

Iparos és honvéd hadnagy. Székestenervarott pénteken este a színházi dísz-előadás után a színház előt Halganc József cipész véletlenül meglökte Farkas Imre honvédhadnagyot, aki heves szóváltás után arcul ütötte Halgancot. A cipész erre parasztnak nevezte a hadnagyot, aki kardot rántott, s Halganc vállán, arcán és balfülén sebet ejtett. A hadnagy jegyzőkönyvet vétetett fel a rendőrségnél, ahol Halgancot is nyomban kihallgatták, akinek sebei élet-veszélyesek. A h tyke badnagyocska okosabban, tenné, ha a haza védelmére tenné el hősködését s ne a védtelen polgá-ron, mutassa ki a fegyver élet, azon a polgáron kinek keserves adójából tartjuk fenn a tiszt urakat.

Fontos bírói határozat. A királyi kuria egyik leg-utóbbi döntvényében kimondotta, hogy az, aki állatot tart, felelős azért a kárért, amelyet az állat másnak okoz, ellen-ben a károsult nem követelhet kártérítést oly kárért, amely egyedül a saját vétkességéből keletkezett.

Elfogott utonállók. Debök Ferenc haracsi paraszt-gazdát ismeretlen emberek a vásárról hazajövet — megtá-madták. A csendőrség a rablókat Kos János, István és Péter odaváló testvérek személyében a minap elfogta, s a három jó madár testvért az illetékes járásbírósnak adta át.

Egy debreceni gazdát gyilkoltak meg a vámospércs határban. A meggyilkolt neve Ormós vagyonos gazda. A feje ketté volt hasítva, a mellén négy szurás volt. A gyanu Ormos sógorára irányul.

Tömeges áttérés. Nagy széthuzás uralkodik a vörös-marti református egyházban, melynek hívei tömegesen hagy-ták cserben hittársaikat. A dolog nem új keletű, több évre vezethető vissza. Már az 1897-ik évben akadtak egyesek, akik megunták a lukma fizetést és kilépési szándékukat be-jelentették a papjuknak, Pap Zsigmond református lelkész-nek, aki nem jó szemmel nézte ezt a mozgalmat és tőle telhetőleg — ami kötelessége is volt — akadályozni akarta azt. Ám ez csak olaj volt a tüzre. Mit? A pap nem akarja engedni? mondották a vörösmarti atyafiak — azért is megmutatjuk, hogy nem lesz a papunk. És szervezkedtek az elégületlen, csak a makaességban állhatos polgártársak és hamarosan 94-en jelentették be, kellő tanukkal ellátott okiratban kilépésüket az ev. ref. egyházból. Mindegyik azt adja kilépése okául, hogy az egyházi terhek elviselhetetlensége

A „kis Béla”. Most már csak így hívják. Egyébként neve — édes anyja után (mert apja ismeretlen) *Wolschein Béla*. Ezt a 9 éves gyereket az édes anyja — *Wolschein Julia* — hogy megszabaduljon tőle, a világtól eltitkolta, bezárta egy rozszant ládába. A kis Bélát a férgek ették. Hogy ő evett-e valamit: azt megtudtuk a múlt héten megtartott tárgyalás alkalmával. A kegyetlen anyát ugyanis — ennek anyjával és nővérrel együtt — feljelentették. A tárgyaláson a kis Béla elmondta, hogy miket szenvedett abban a piszkos ládában. Meztelen volt. A férgek ették. Enni csak hulladékot kapott. A kegyetlen anyára és büntársaira a törvény nem igen valami kemény büntetést szabott. Az édes anyát 8, — ennek anyját és nővérét hat hónapi börtönre ítélte. Hát bizony megérdemelték volna többet. Megjegyezzük, hogy a kis Béla, aki zsidó volt — kikeresztelkedett, s most a budapesti gyermekmenhely lakója.

Vigyázz a lámpára. *Szántó István földvári* (trencsénmegyei) lakos felesége a mult szombaton saját vigyázatlansága folytán egy égő petróleumlámpát borított magára, s mire segítségére siettek, teljesen összeégett.

Vadállat anya. *Kovács* magdapetéri (baranya-megyei) illetőségű, budapesti cselédleány, ujszülött gyermekét szülés után az árnyékszékebe dobta, ahol az megfuladt. A gyermeket a rendőrség megtalálta, a kegyetlen anyát pedig átadták a törvénynek.

Hienák a temetőben. *Patacski* András bácsalmási kovácsmesteremberről valami vasszerszámot készített *Bosnyák* Márk bácsalmási lakos. A kovács szerszámait közt ráismert egy nagy szegre, mely boldogult édesatyja sirkeresztjét tartotta össze. Kiment a temetőbe s a keresztet nem találta. Rögtön jelentést tett a rendőrségnél s az kinyomozta, hogy néhány cudar, köztük maga a temetőcsész is, a kissé rothadtabb keresztet kiszédték a sir mellől s a fájával teleltek tüzeltek, vasrészeit pedig eladták a kovácsnak. A bácsalmási járásbírószálg szigorú vizsgálatot indított ezen lelketlen kompánia ellen, kik még az elhunyt csendes hazáját sem kimélték meg s elhunyt övéik sirja mellől elvitték a feltámadás és az örökélet vigasztaló jelvényét.

A párbaj. Ismét párbaj. Sopronban, az ott állomásozó 48. gyalogezred két önkéntese: *László* Ferenc és *Schwarz* Károld — azért mert egymást magyarmiskásan fölképzelték — a divat szerint (mert ezt muszáj követni) párbajt vívott. A harc képtelenségig folytatott küzdelemben *László* életveszélyesen megsebesült, s életbenmaradásához alig van egy csöpp remény. Hát nem volt elégséges elégtétel, hogy egymást jól elpáholták, hanem, még az egyiknek életével és kell lakolnia. No persze. Ilyen a mai divat. És ezt követeli a mai divat.

Megugrott. Ki? Hát egy pajesztes, recipiált. A neve *Deutsch* Bernát és *Ercsiben* volt kereskedő. A mult napokban családja tudása nélkül elutazott s most Hamburgból irt levelet feleségének, melyben tudatja a jámbor, hogy Amerikába megy szerencsét próbálni, mert tönkre ment — teljesen. A nyulbőrös, Amerika felé vitorlázó atyafi csak ötven-ezer forint deficitet csinált. Nem is megvetendő összeg ha vesszük.

Megörült bankhivatalnok. Egy budapesti fiatal-ember — *Deutsch* Gyulának hívják és takarékpénztári — tisztviselő — a mult héten lakásáról eltűnt. Most jött róla hír, Poroszország *Opyeln* nevű városából, ahol az illető H.

Vilmos császárnak adta ki magát, s egyre azt kiabálta a vendéglőben.

Én vagyok a német császár — gyere ide Ferenc. József barátom.

A szerencsétlen fiatal embert azonnal kórházba vitték. Szállóbeli lakásán egy csomó levelet találtak, amelyeket uralkodókhoz intézett s amelyekben baráti hangon közöl velük bizalmas dolgokat. A budapesti rendőrség már intézkedett a meghibbant agyu szerencsétlen fiatal ember hazahozataláról.

Eltűnt 46 ezer korona. A mult évben egy zsidó elnök vezetése alatt állott krs-czelli takarékpénztár csődött mondott, magával rántva igen sok szegény embert. Most aztán, egy év mulva kitént, hogy leltározás után ujjában 46 ezer korona hiányzik. Ki vitte el? Nem tudni. A mikor a közjegyző egy évvel ezelőtt lezárta a könyveket, 46 ezer forinttal több volt a pénztárkészlet, mint ma. A rendőrség erősen kutatja a sikkasztót.

Gólya a házasságkötésnél. Németországban a minap börtönbe vetettek egy asszonyt. A miért börtönbe került, oka annak egy gólya, ez a hosszulábu, hosszucsőrű madár, a melyet az egész madárvilágból a legsűrűbben emlegetnek és legjobban ismernek kicsinyek és nagyok. A dolog története a következő: Egy *Siegenné* nevű özvegyasszony házasságra lépett *Bozings* munkással. Az anyakönyves előtt állott a jegyespár. Ünnepies arcot vágott mindenki és éppen a házasság megkötéséhez akart hozzáfogni a hivatalnok, a mikor megjelent a gólya. Hogy az jött, nem tudta más, csak az asszony, a ki hirtelen rosszullettét adta okul, eltávozott, de nemsokára visszajött és akkor a hivatalnok annak rendje és módja szerint megkötötte a házasságot. Később kiderült, hogy a menyasszonynak, mialatt távol volt, gyermeke született és hogy ezért jövődől boldogsága romba ne dőljön, kegyetlenül mindjárt meg is ölte a gyermeket. Az egynapos feleséget ezért elzárták.

Aranymondások.

Jobb a vak ló a sánta paripánál.

Némely ember *fűlig* van a tudományval, — de a fejébe nem megy bele semmi.

Furcsa teremtese az ember az istennek. Az új kabátot kiméli és a régit koptatja. Pedig éppen a régit kellene kimélni.

Fitymálólág beszélnek az adósság csinálásról. Pedig hát nem könnyű mesterség az.

Nem baj az, ha nincs villád, amiben kényelmesen lakhatol, — csak legyen villád, amivel jól lakhatol.

Azzal az erőlködéssel, amivel hibáinkat eltítoljuk — ugyanazzal azokról le is szokhatnánk.

A házastársaknak, mielőtt az egyházi és a törvény elválasztaná őket három ízben engednek meggondolási és visszalépési időt. Valjon miért nem alkalmazzák ezt a házasság előtt?

Némely emberre nézve szerencse, ha ostoba. Mert ha nem volna az, be kellene látni neki, hogy milyen kevés esze van.

A taps, a hizelgő dicséret manapság olcsó. De az irigyek kigyósziszegéseit csak becsületes munka verejtékével szerezheted meg magadnak.

Az a bizonyos mézes madzag végig madzag ugyan, csak hogy nem végig — mézes.

Mindenféle.

Tavaszi.

Teremtő tavasznak
Langyos levegője,
Fakadozó fáknak
Susogó szellője. —

A jöttödöt — hidd el —
Oly epedve vártam,
Azt hittem, hogy benned
Lészen siri ágyam.

Érintsd meg arcomat
Lágy fuvallatoddal,
Tán akkor szívemből
Születik még sok dal.

De könnyen meglehet
Magaddal fogsz vinni
Nem baj, hiszen értem
Senki se fog sirni.

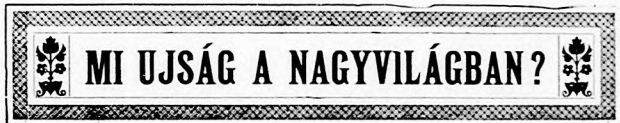
Hat hétig aludt. Egy poroszországi kis faluban — Nugeritzben — ezelőtt hat héttel a község egyik jómódu lakosának a leánya — Bauer Alojzia tizenkétéves leány — a szomszéd községből megjövén, nagy főfájásról panaszkodott. Kérte édes anyját, hogy ágyazzon meg, mert ő nagyon álmos. Aztán lefeküdt. Másnap hiába költötték a kis Lujzit, bizony olyan édesen aludt, mint akár az édes anyja ölében. Azonban a leány éjszaka idején álmában elkezd beszélgetni. A beszédjéből környezete kivette, hogy a leányt utközben valaki kísérté s valamivel meg is kínálta. A leány se harmad, se negyed nap, se tízed nap nem ébredt föl. Hires berlini orvosok keresték fel Bauerék házát, akik a leányt mesterségesen táplálták s megállapították, hogy a kis Lujza valamit ehetett. Valószínű hogy bolondító csalmatagot, amely az ároktopokon töméntelen mennyiségben található. A kis leány csak a múlt hét szombatján ébredt föl hat hetes hosszú álmából. Hanem berlini orvosi lapokban olvastuk volna, magunk se hinnék el ezt az esetet. A betegséget a doktorok nonának nevezik. Bauer Lujzi egészséges. Első szava is édes anyjához az volt: — Mit főzött édes anyám? Ugy látszik — éhes volt.

Rabszolgaság a huszadik században. Szinte hihetetlen, hogy Georgiában és Carolinában még mindig vannak rabszolga-tartó ültetvényesek, akik adják-veszik és kinozzák

a négereket, akiket éjszakára bezárnak, nappal pedig fegyveres emberek őrizete alatt dolgoztatnak. Mivel ezekben a kerületekben a rabszolgotartás miatt indított bűnperek nagyon elszaporodtak, a rabszolgaság ügye szóba fog kerülni a washingtoni kongresszuson is.

Tűzhányó hegy a tenger fenekén. A *Ringaromma* angol gőzös nemrég az Uj-Hebridák közelében cirkált s eközben egy torpedója a tenger fenekére süllyedt. Utána küldtek három buvárt, de ezek csakhamar fölhozatták magukat a tenger felszínére: a buvárok ugyanis egy éppen működésben levő földalatti tűzhányóhoz közeledtek, a mely a vizet köröskörül majdnem forrásig fölmelegítette. A buvárok erősen véreztek, de sikerült őket megmenteni.

A „vaskirály” alapítványa. A vaskirály Amerikában van. *Carnegie* András a tiszteletreméltó neve, aki egyben az Egyesült Államok legnagyobb, leggazdagabb vasiparos. Egy szóval: „vaskirály”. Ez a „vaskirály” most, munkásainak — ezek betegsége és munkaképtelensége esetére — tíz millió forintnyi alapítványt tett. Ezenfelül a „vaskirály” munkásai részére könyvtárakat fog létesíteni. Megjegyezzük, hogy a vaskirály munkásai legnagyobbbrészt — magyarok.

Az angol-bur háború. *Botha* és *Kitchener* egyezkednek. Eközben a burok ősz, beteg elnöke aggódva lesi várja a táviratokat hazája sorsáról. De hát — fájdalom — még leveleket se kézbesítenek neki. Miért? Hát ezt is el lehet tiltani? Mi azt hisszük, hogy az nem lehet se Transzvalban, se Kinában, se Patagoniában. A burok azonban folytatják csatározásaikat. Holl itt, hol ott robbantanak föl egy vasuti vonat. Az egészben az a fő, hogy *Botha* tábornok nem e lesz magyar *Görgei*? Nem hisszük. Mert akkor az a hősiesség lelkű nemzet ízekre szakgatná őt. Az egyezés között az is van, hogy a burok visszamehetnek országukba s ott szánhatnak, vethetnek újra, meg áshatják az aranyat a bányákból, amikre annyira fáj a foguk az angoloknak. Hát az nem egyéb mézes madzagnál. Az a madzag madzag ugyan végig, de nem mézes végig. Kiváncsiak vagyunk, hogy *Botha* tábornok az egész világot érdeklő bur nemzet sorsát hogyan intézi el?

A kínai bonyadalom. No, lám, amint megirtuk, ugy történt: a nagy hatalmak összeveszték a nagy koncon. Egyik se akar engedni. Olyanok, mint az éhes ebek. Az orosz — aki örökösen a békét hirdette és hirdeti — nem akar engedni Kína legizletesebb falatjából: *Madzsuországból*. Hát persze, ez jókora falat. Oroszországgal szemben versenyez a bosszuálló német nemzet, no meg az angol. Ha te ugy — én is ugy — mondja magában s titokban már fenik — n m a fogukat — de a kardjukat. Hajh! Micsoda veszekedés lesz itt még, ha az a most még kicsike szikra lobot vet!

Oroszország. Pétervár és Moszkva, Oroszország e két legnagyobb városa napok óta nagy zavargás helye. A diákság zavarog, mert végsőig el van keseredve elnyomása miatt s a diákoktól kedvet kaptak a zavargásra a munkások is. Ugyanis egy orosz hírlap huszonöt éves jubileuma adott alkalmat a zavargásra. Ez az ujság ugyanis két évvel ezelőt

állást foglalt a diákok ellen. Hétfőn a rendőrség őrizte a főszerkesztőnek lakását, a hová senkisék közeledhetett és a főszerkesztő sem távozhatott, hogy a nyomdába menjen. A felsőbb női tanfolyamok hallgatói is élénk részt vettek a tüntetésben. — Moszkvában valóságos háború volt. Óriás tömeg vonult Szegej nagyherceg fő kormányzó palotája elé és ott tüntetett. Rendőrök, esendőrök és kozákok oszlatták szét a tömeget, miközben sok sebesülés történt. A mikor a rend annyira-amennyire helyreállott, az egész városban erős katonai csapatok cirkáltak. Moszkva olyan volt, mint egy ostrommal bevett város, amelyet katonaság tart megszállva.

Németország. Egy lakatossegéd tegnap a vizsgálóbíró előtt azt vallotta, hogy ő vesztette el a császárlátogatás estjén a Dom-téren azt a vasdarabot, amelyet *Weyland* a császár ellen intézett merényletnél használt. Ez a vallomás megerősíti a vádlott azt az állítását, hogy a vasdarabot a Dom-téren találta, ahol egy asszony is látta a kérdéses vasdarabot a merénylet előtt. Vilmos császár egyébként teljesen jól érzi magát s kapott sebéből pár nap alatt fölgógyul.

Olaszország. Rómában nagyban dolgoznak most az új olasz arany s ezüst pénzdarábok verésén, melyekben Speranza szobrász véste III. Viktor Emánuel képét. A 20, 50 és 100 lírás darabok aranyból, az 1, 2 és 5 lírás darabok ezüsthől vannak. Az arany érmeken a király jobb profilját, az ezüst pénzdarábokon bal profilját láthatjuk; a másik oldalon a savoyai sas és a kereszt látható ezzel a körirással: Olasz királyság. Ugyanezen az oldalon van az értékjelzés is. — Itt jegyezzük meg, hogy a meggyilkolt *Umberto* király születésnapját egész Olaszország kegyelettel ülte meg.

Szerbia. A szerb ujságok azt híresztelik, hogy *Sándor* király a cárhoz fordult, békítse ki őt anyjával. A cár elvállalta ezt, és utasította a párisi orosz nagykövetet, hogy utazék Biarritzba és beszélje reá *Natáliát* a Belgrádba való visszatérésre. A nagykövet már teljesítette ezt a megbízást és azt jelentette a cárnak, hogy *Natalia* hajlandó elismerni fia házasságát és vissza fog térni Belgrádra. Előbb azonban személyesen óhajt a cárral a felől értekezni és ebből a célból még ezen a tavaszon Pétervarra utazik. Miklos cár már értesítette is *Natáliát*, hogy szívesen látja őt Péterváron mint vendéget.

Hollandia. A még mézes heteit élő Vilma, Hollandia királynője ellen is már fenik a fogukat a királygyilkos anarkisták. A hágai rendőrség ugyanis megkereste a jassy-i rendőrséget, hogy tartson szemmel két ottan tartózkodó egyént, akik merényletet terveznek Vilma királynő ellen.

Jó tanácsok.

Légy vallásos!

Hány ember van ezen a kerek földön manapság — boldog Isten — akik hetykén, kevélykedve így szólnak:

— Mit nekem vallás? Nekem nincs szükségem se a vallásra, se Istenre. Dolgozom reggeltől estig. Aztán lefekszem. Másnap újra kezdem. Ha imádkozom, vagy ha templomba járok: akkor is csak annyit kell dolgoznom. Akkor is csak annyi a heti bérem, mint amikor nem imádkozom, meg nem járok templomba.

No, azoknak, akik így beszélnek — nincsen iga-

zuk. Majd alább elmondok egy mesét. Ebből megláthatja minden emberfia-lánya, hogy igenis az embernek vallásosnak kell lenni, mert legeslegjobb barátja a vallás.

Elkezdem: a vas megyei Saár kis községben sok évvel ezelőtt — mikor én még gyerek voltam — élt egy házaspár. A férjet Pál Istvánnak hívták, Jómódban éltek. Csűrös gazdának hívták, bírónak választották, egyszer a megyéhez is bekerült a zöld asztalhoz bizottsági tagnak.

És ez a házaspár még se volt boldog. Legalább a felesége nem volt az.

— Megverne a jó Isten, ha egy szót ejtenék a sorsom ellen . . . csak . . .

Ez a csak szócska rejtette magában a felleget. Megmondom mit rejtett magában ez a szócska.

Pál István gazda ugyanis soha sem imádkozott. Templomba se járt. Vallásra nem adott egy rézgombot se. Egyszóval úgy élt, mint aki büszke arra, hogy neki a jó Isterre nincsen szüksége.

Lám ez fájt a jó feleségnek, ez bolygatta meg szíve melyét, egész lelkét.

Mondta is férjének a jó asszony százszor is, ezerszer is.

— István! István! A mi hitünk a legjobb barátunk. Lásd, amióta olyan nagy tisztességnek örvendsz, azóta ezt a jó barátot egészen elhanyagolod.

István mosolygott ilyenkor, aztán mintha azt dörögte volna, hogy neki nincs szüksége vallásra. A nagy tisztesség, a nagyházaskodás aztán annyira elszédítette, hogy a gazdasággal mitse törődött. Az asszony pedig csak egyre sirt titokban, mert könnyeit nem akarta piacra vinni.

Pár év múlva István gazda súlyos, nagy beteg lett. Betegsége egyben gazdaságának pusztulása is volt. A megtört ember ott feküdt nagy búsan betegágyán. Az Isten nevét most már átallotta kiejteni. Pedig senkije se volt. Gazdatársai, jó cimborái a tönkrementet teljesen elfeledték.

Napról-napra rosszabbra fordult betegsége. Sirva panaszkodta feleségének, hogy őt minden jó barátja elhagyta.

— Van egy jó barátod még — szólt az asszony — az majd eljön és megvigasztal.

— Eljön?

— Ha akarod, eljön szívesen.

Másnap az asszony így szólt beteg férjének:

— Itt van a te legjobb barátod. Bejöhet?

— Oh, jöjjön, jöjjön!

A pap lépett be. Magával hozta az élet kenyerét, a haldoklók uti eledelét.

István összerezzen, majd látszott arcán, hogy mennyire örül.

— Békülj ki Isteneddel — édes uram — szólt az asszony — lásd, a mi vallásunk nem hagyott el téged. Ő a mi legjobb barátunk. Te hagyta el őt egész életében. De ő nem hagyott el. Eljött most is hozzád, hogy megvigasztaljon és — ha Isten is úgy akarja — meggyógyítson.

Zokogásban tört ki a beteg. Aztán meggyónt, kibékülve Istenével s legjobb barátjával a földön: valóságával.

És a jó Isten is úgy akarta, hogy Pál gazda meggyógyuljon. Az életet elülről kezdte, megtanulván, hogy nem a vallásnak és az Istennek van szüksége az emberre, hanem igenis az embernek van szüksége az Istenre és a vallásra. Ugyanazért édes atyámfiai: Legyetek vallásosak, Istenfélők.

Nyilttér*

Vérgyógyítás (Hemopatia)

Ezen új eredeti gyógymód rendkívüli jó sikerrel lesz alkalmazva **köszvény, asztma, sziv, vese, gynomor,** bél- és hólyagbántalmaknál, súlyos **idegvér** és **bőrbajoknál.** Biztos védelem **szélhűdés** és **elmezavar** ellen. 12 évóta kilett próbálva és most évente száz meg száz teljes gyógyulással számol be.

E gyógymód megalapítójának és **egyedüli** képviselőjének

Dr. Kovács J. egyet. orvosnak (Hemopatia) rendelő intézete van.

Budapest, V., Váci-körút 18.

Rendelés naponként 9—1 és 3—6 ig. Díjazott levélre válaszol. Betegeket intézetén kívül is kezel. Nehéz betegeknek legbiztosabb gyógymódja.

* E rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a Szerk.

Közgazdaság.

A bor és a hordó kénezése. A kénezésnél ként égetünk el a hordóban s ezáltal kénes savat képezünk belőle. E sav mindenféle apró szervezetre, minők az élesztő sejt, a penészgomba, ecetgomba stb. erős méregként hat, olyannyira, hogy már igen kis mennyiségnek jelenléte fölfüggeszti a gombák szaporodását és működését. Kissé nagyobb mennyisége pedig megöli a gombákat. A kénessav e hatását épp úgy kifejti az üres hordóban, midőn annak levegőjéhez elegyítjük, amint kifejti magát a mustban vagy borban, mely folyadékok a kénessavat a hordó levegőjéből magukba fölveszik. A kénezést ez okból használhatjuk egyrészt az üres hordónak penésztől való megóvására, másrészt pedig a borban vagy mustban levő mindeanemü fermentatív folyamatok megszüntetésére. Az üres hordó penészedésének vagy ecetesedésének megállítására bőven elég, ha 12—20 hektóliterre egy közönséges kénszeletet (20 gr.) égetünk el. A kénezés hatása üres hordóban sokáig eltart, ha az jól be van verve, aljában víz nem volt és az ajtónak vas csavarja nem ér be a hordóba. Az üres hordókat elég hat-

etenkint egyszer megkénezní. Ha a kénsavat nem az üres hordó levegőjébe, hanem a borba kívánjuk belevinni, azt az által eszközöljük, hogy a hordóba a kénezés után azonnal bort töltünk, vagy ha még erősebben meg akarjuk kénezní a bort, a félig megtöltött hordóban még egyszer ként égetünk el. A kénessav azon mennyisége, melyet a bor felvesz, teljesen elég a bor penészedésének és ecetesedésének megállítására, elég arra is, hogy a must erjedését 1—2 napra fölfüggeszse. Ha még több kénessavat akarunk a borba bejuttatni, például, a mennyi a szesz erjedés megszüntetésére kell, akkor először jól megkénezzük az üres hordót; erre félig megtöltjük musttal s ezután még egyszer ként égetünk el benne és mielőtt tele töltönk, a kénessav fölshivására pár óráig jól beverve állni hagyjuk.

Avas vaj. Avasodásban levő vajat kevés szóddával és vízzel majd kétszer tiszta sósvízzel gyurunk át. A vajból e kezeléssel a tejsav, valamint a fölbontott glicerinek kimosatnak s a vaj ismét élvezhetővé válik.

Keserü vajnak jó ízét visszaadni úgy lehet, ha két liter hideg vízben 18 grm. jó hamuzsirt, 200 grm. fehér cukrot és ugyanannyi sót oldunk fel s azután a keserü vajat ugyanezen oldatban meggyurjuk és sóssal behintett hordócskába teszszük. A vaj így kezelve 48 óra múlva megint kellemes ízt fog nyerni.

Visszavágot.

Baka Gergő, a szentivánfai bakter, (a nagy gonosz) a városban jártában az egyik hivatalba belép, ahol épp csak egy írnok ült.

— Mit árulnak itt? kérdezte Baka.

— Szamárféjet — volt a mérges válasz.

— De kelendőbe van, csak egy maradt idebenn — felelt ő, a nagy gonosz.

Jó szomszédok.

— Kisnagy János szomszéd, kérem egy szóra, ne sieszen annyira.

— Csak hamar Fekete sógor, mert nagyon sietek.

— Mit adott kend inni multkor beteg tehenének? kérdezte Fekete.

— Öt liter petroleumot — szolt Kisnagy és rohant tovább.

Harmadnapra újból találkoznak:

— Rosszat tanácsolt kend, Kisnagy szomszéd, szolt Fekete hosszusan.

— Hogy — hogy?

— Mert megdöglött a tehenem attól a petroleumtól, amit kend tanácsolt.

— No, ne busuljon Fekete szomszéd. Vigasztalja az a dolog, hogy az enyém is megdöglött tőle. Csakhogy ezt siettemben elfeledtem megmondani.

Jó férj.

Beteg feleség: Oh, ezek a borzasztó nagy fájdalmak! Már magam is szinte kívánom a halált, hogy véget vehetnek már szenvedéseimnek. Csak az tart vissza, hogy a nagy temetési költségeket neked kell fedezni.

Férj: Igazad van, szegény feleségem, de az ne tartson téged vissza a meghalástól.

Vigasztalás.

Beteg. Orvos ur, kérem, — én nem vagyok magával megelégedve, sohse gyógyulok meg. Nem csoda, ha valamennyi betege mind panaszkodik.

Orvos: Könnyen segíthet a baján; menjen az állatorvoshoz, annak betegeit nem hallotta még senkise panaszkodni.

Állom ellen.

Két jó barát beszélget egymással.

A: Hidd el barátom, rettenetes az, amily sokat én alszom. Már megpróbáltam mindenféle szert. Egyik se használt. Nem tudnál valamit tanácsolni.

B: De tudok. Állj a fejed tetejére s biztosítalak, hogy nem fogsz elaludni.

Füllentés.

Egy társaságban két írrok versenyt füllentgetett.

— Nekünk annyi a dolgunk, szolt az egyik, hogy évenként három ezer forint ára tentát fogyasztunk el.

— Az semmi — szolt a másik — mi évenként csak hat ezer forintot spórolunk meg az által, hogy a c-ét nem írjuk z-ével (cz), hanem csak c-vel.

Van rend.

Mégis csak rend van minálunk — szol az öreg zsidó magában dörmögve az ebédnél — reggel elvesztettem a bajszkefemet s ime most itt van a babcsuzpajzban!

MAI KÉPÜNKHÖZ.

Magyarország patronájának a keresztény katolikus világ igen sok ünnepet szentel.

Sarlós — Boldogasszony, — Mária nevenapja, — Mária fogantatása, — Mária, — Gyümölcsoltó Boldogasszony — — — stb.

Ezek között egyetlen egy ünnep se oly jelentőségteljes a katolikusok előtt, mint a március 25-iki, amely „Gyümölcsoltó Boldogasszony” nevet visel.

Ezen a napon fogadta méhébe a mi édes szüz Anyánk az Ő Fiát. Ezen a napon üdvözölte Gábel angyal, mondván:

Üdvözlégy Mária,

Malasztal vagy teljes!

És amikor a mi édes Szüz Anyánk így felelt:

„Ime! Az Urnak szolgálója,

Légyen a te igéd szerint.”

akkor a világ Megváltóját szívébe fogadta Ő — a Gyümölcsoltó Boldogasszony!

Szokása ezen a napon a magyar földmives népnek, hogy fát — főképp gyümölcsfáit — beoltja.

Pedig a beoltás ideje voltaképpen később volna. Gyümölcsoltó Boldogasszony napján azonban minden katolikus ember — akinek háza mögött egy szederfa, vagy akinek szőlőjében körte-, alma-, diófa van: beoltja. Amikor pedig az oltást teljesíti: egy édes fohászt küld föl az Égbe. Hozzá Máriához, Édes Anyánkhoz, Gyümölcsoltó Boldogasszonyunkhoz:

Üdvözlégy Mária,

Mai képünk is a mi édes Szüzanyánkat ábrázolja. Ábrázolja pedig a tengeren s amikor vészben, viharban, dühöngő orkánban a hajósok csak Hozzá, Máriához, Gyümölcsoltó Boldogasszonyunkhoz fordulnak, énekelvén szívből, lélekből:

Ave Stella Maris!

Üdvözlégy tengernek Csillaga!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

L. M. (Oszlop). Igaza van. A mai fiatalság szégyvelli az imádságot asztal előtt, hangosan. Eszünkbe jut itt néhai jó Károlyi Gábornak a „Kis Tükör” című könyvében írt régi, régi versei, melyek így hangzanak:

„Étel előtt asztal-áldást Mondj, s utána háladást.”

Ime: 1842-ben írták. Azóta az emberek megokosodtak. No, mi azt tartjuk — hogy a régiek — ha nem is voltak olyan igen okosak — hanem azért jobbak voltak a mostani embereknél. — **D. B.** Hogy mik voltak azok a jobbágy-helységek? Ime: jobbágy-helységek, vagy faluk a vármegyékben, megyei és földesuri hatalom alatt voltak. Ezeknek lakosai vagy telkes jobbágyok vagy zsellérek voltak. Azok — a jobbágyok — terményeikből a püspököknek tizedet adtak. A megye pénztárába fizették a hadi adót, a katonaságnak kenyeret, zabot, szénát, szalmát, ágyneműt stb. tartoztak adni, fiaik katonáskodtak: a vármegyei közterheket, u. m. házi adót, utcsinálás, forspontozás költségeit viselték, földesuraiknak kilencedet adtak, robotot szolgáltak s egyéb urbéri tartozásait az urbér szerint fizették. Az 1840-ki törvények megengedték a szegény jobbágyoknak, hogy magukat megválthassák. Csakhogy nagyon kevésnek sikerült ez. Végre aztán 1848–49-ben Kossuth Lajos indítványára, a jobbágyok el lett törölve. **N. K.** (Káptalanfa.) Őn szavazó ha hátralékban van is. — **B. B.** (Tapolca) A XV. században nem volt Ferenc nevű király a magyar nemzetnek. 1400-tól 1500-ig hat király uralkodott: Zsigmond, Albert, Ulászló, V. László, Hunyady Mátyás és Dobzsa László (egyébként II. Ulászló). — **N. M.** (Mélykut). Tessék csak azt a zsidót zsarolás végett feljelenteni. Mert 8-nál nagyobb kamatot nem vehet. Ne féljen egy cseppet se. Az adós-levelet nem meri felmutatni. Őn pedig mikor kamatot fizetett, nyugtat kapott. Majd a törvényt ráolvas a nem miközbenk valóra. — **R. K.** (P. Miske). Semmi esetre se tessék visszaküldeni az egész csomagot az illető cégnek, mert a visszaküldés újabb költséggel jár. A hiányzó tárgyakat magánlevelben sürgesse meg, s hiszszük, hogy meg is foglak küldeni. Mi költséget nem kívánunk öntől semmit sem.

Lapunk t
magyar é
Az eltéve
a levelébe
dunk, hog
szóban be
rom szó
verünk, er
cot folytat
Erdélyorsz
és pedig
krónika m
beszélni
pig.” Ka
egész 163
Bethlen G
— A. D.
M. M. (K
K. J. urn
küldését k
nyára máj
Hogy mely
szen: igaz
rális uraln
hanem mi
nines, há
képet nyer
hiába nóg
(Do ubován
marad.

A vilá
kiállítás

S

200

A
ne vá
melyet
minder
sincs e
kaszag
Gyűjt
érdekl

Lapunk terjesztését szívesen ajánljuk — mint volt sárvári, magyar érzelmű, igaz katolikusnak. **Cs. M.** (Oberlanzendorf.) Az eltévedt márc. 16-iki lapot pótlólag küldjük. Ami pedig a levelében foglaltakat illeti, arra nézve csak annyit mondunk, hogy ami programmunk ugyanaz, ami volt. Három szóban benne vannak azok a pontok egytől-egyig. Ez a három szó pedig: a *nép boldogítása*. Hígyje el Mihály testvérünk, ennek a megvalósításáért önzetlen, érdeknélküli harcot folytatni: szintén boldogság. — **Sz. J.** (Sótony.) Igen, Erdélyországnak a XVII-ik században volt egy nőfejedelme és pedig Bethlen Gábor özvegye, Katalin, aki — mint a krónika mondja — „németes vala és magyarul se tud vala beszélni és így alig uralkodik vala egy évig és néhány napig.“ Katalin Erdélyt 12 tanácsossal igazgatta, 1629-ben, egész 1630 év január elsejéig, amikor az erdélyi főurak Bethlen Gábor öcscsét, Istvánt kiáltották ki fejedelemmé. — **A. D.** (Lenti.) Tovább jár megint a lap. Szívélyes üdvözlét. **M. M.** (Buesu-Szt.-László.) Az előfizetést megkaptuk. — **K. J.** urnak Rába-Pordány. Hátraléka 1 forint, melynek beküldését kérjük. — **F. K.** urnak Bars. A választások bizonyára május végén lesznek, még pedig ugy aratás előtt. Hogy melyik párt kerül ki megerősödve, nem tudni. Annyi szén: igaz, hogy a nép már nagyon is megelégette a zsidóliberális uralmat. S ha a nép nem hag-ná magát megvesztegetni, hanem mindenik a néppártra szavazna, vagy ha olyan jelölt nincs, hát egy függetlenségi jelöltre, ugy hamarosan más képet nyerne az ország vezetése. Persze mi hiába irunk, hiába nógaturk, a nép nélkül nem tehetünk semmit. — **L. K.** (Dobovár.) Helyszüke miatt az ön cikkelye a jövő számra marad.

Szíves tudomására hozzuk olvasóinknak, hogy lapunk szerkesztőségét és kiadóhivatalát március 1-től kezdve VIII. ker. Mária-utca 42-ik szám alá tettük s egyben tisztelettel kérjük, hogy az előfizetési pénzeket, levelezéseket, mindennemű megkereséseket ezután ide küldjének.

Gabona- és termény-árak.

(Márc. 21-ig).

Termény-neme	50 kgrm. ára		Termény-neme	50 kgrm. ára	
	kor.	fill.		kor.	fill.
Árpa	7 20	7 80	Muhar	7 80	8 —
Buza	8 60	9 —	Bab tarka	6 80	7 40
Rozs	7 30	7 50	Bab fehér	8 20	8 80
Zab	6 20	6 60	Borsó	9 40	11 60
Tengeri	6 40	7 —	Lencse	11 60	11 80
Luczerna m.	38 50	46 90	Köles	14 40	15 80
Vörös lóhere	54 20	55 40	Köles kása	14 80	16 40
Baltaczin	13 60	14 80			

Felelős szerkesztő: VALTER ERNŐ.

A világ legelső és legnagyobb kaszagyára, mely minden kiállításán kitüntetve lett, mely a mult évi londoni kiállításán is **nagy aranyérmét és diszoklevelet nyert**

A „Sohr Szent-Antal“ kaszagyár.

melynek egyedüli és kizárólagos szétküldője

SOHR JÓZSEF Somogy-Szill.

100 koronát fizet annak, aki egy más gyárból egy más „Sohr Szent-Antal“ ezüst aczél kaszát tud előmutatni.

200 koronát fizet annak, aki ezen kaszákból, 100 drb kasza közül

5 darab rosszat tud előmutatni.

Aki teljesen megbítható, jó kaszát akar magának beszerezni, az addig kaszát **senkitől ne vásároljon és ne rendeljen**, míg a fenti hírneves cégtől egy képes árjegyzéket nem kér, melyet az bárkinek ingyen és bérmentve küld. A „Szent-Antal“-kaszagyár minden kaszáért minden tekintetben jótállást vállal és a meg nem felelőt (tapasztalatból tudjuk, hogy 1000 közt sincs egy rossz) díjmentesen egy új kaszáért kicseréli. öt darab rendelésénél a postaköltséget a kaszagyár fizeti, tíz darabnál a postaköltséget is fizeti és egy kaszát ráadásul ingyen küld. — **Gyűjtőknek kedvezmény!** — Sok ezer hála- és köszönő-levél, épp úgy utánrendelés áll az érdeklődőknek rendelkezésére.

Védjegy.

Mindenki kérjen árjegyzéket egy levelezőlapon!

Készpénz-kölcsön

birtokokra és házakra,

a valódi becsérték háromnegyed részéig, 11 helyre is, 20-00-ig törlesztésre. Birtokos felmondhat bármikor, penzint teret nem. Lebonyolítás 14 nap alatt. Konvertálás helyek- és illetékmentes. Semmi előleges költség. Beküldendő csakis telekkönyvi kivonat, valamint kataszteri birtokiv-
masolat.

Ingtalan- és jelzálog-Forgalmi-Intézet.
Budapest, VI., Váci-körút 39.

Chief Office 48, Brixton-Road, London, SW.

Thierry A gyógyszerész z
vértképező és tápláló valódi

Hämatin-pastillái

a legmegbízhatóbb szer a sápkór és vérszegénység ellen, valamint az ezekből származó bajok megelőzésére. Mellőzik a gyomoridegeket túlzató, szédítő, nehéz vasborokát és használjuk csak a könnyű, assimiláló pastillát. Minden doboz a készítő aláírásával van ellátva. Egy doboz ára **4 korona** portamentesen szállítva, a pénz előleges beküldése mellett.

Thierry A. gyógyszerész balsamgyára
Pregradán, Rohits-Sauerbrunn mellett.

Kapható Budapesten Török József gyógyszerésznél Király-utca 12. és Egger Leo dr. és Egger I. gyógyszerészertárában Váci-körút 17.

a kiadóhivatalban, Budapest, VIII., Mária-utca 42. sz.

Hirdetések felvételnek

STOWASSER J. es. és kir. hangszergyáros, a
es. kir. hadsereg és a magy.
kir. honvédség szállítója.

BUDAPEST, II. Lánchid-utca 5. sz.

Harmonika-árjegyzék külön kérendő.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Hegedűk vonóval 3 forinttól 15 frtig Mesterhegedűk vonóval 15 frttől 300 frtig Gordonkák vonóval 10 frttől 150 frtig. Nagybőgők vonóval 20 frttől 100 forintig. Fuvolák 22 frttől 100 forintig. Szarny-kürtök 14 frttől 20 frtig. Czim-aimok 35 frttől 300 forintig. Ősi magyar tárogatók szabaddalmazva 20 frttől 60 frtig. Elpusztíthatatlan, kitűnő erős hangú harmonikák utolérhetetlen erős hanggal és tartósággal 3, 4, 5, 6, 8, 10 frttől 80 forintig. Templomi és más zenekarok részére

fuvó és vonó hangszerek

előnyös fizetési feltételek mellett legutányosabb árrban szállítatnak

Naturközvetlenül és utolérhetetlen, biztos hatású.

Világzik, kivitel minden országba.

Chief-Office 48. Briston-Road, London S. W.

Legmegbízhatóbb, legjobb és az egész világban dícsért és keresett háziszér a

Thierry A. gyógyszerész balsama.

Utolérhetetlen hatású minden mell-, tüdő-, máj-, gyomor- és egyéb belső betegségek ellen. Külsőleg a i-geredményesebb

gyógyszer.

Valódi csak a minden kulturországban védett zöld **apáca-védjeggyel** és a dugóelzáró lemezen bepréslert: **Egyedülvalódi** jelzővel Bebizonyítható évi termelés 6 millió üveg. Ára bérmentes postai küldéssel 12 kis üvegek vagy 6 duplaüvegnek **4 korona**. Egy próbaüveg használati utasítással és a világ minden országában levő raktárak jegyzékével **1 korona 20 fillér**. Székküldés csak az összeg előzetes beüldése mellett.

Thierry A. Centifolia kenőcse

(csodakenőcsnek nevezve) utolérhetetlen szívőerejű és gyógyhatású! Operációk nagyrészt fölöslegessé válnak. E kenőcs-
csel egy 14 éves gyógyíthatatlannak tartott csontszű, ujabban pedig egy 22 éves, súlyos rákos betegség gyógyított ki
tökéletesen! Mindennemű sebeknél és gyuladásoknál antiseptikus, gyors hatású, enyhülést, csillapítást és tökéletes gyógyulást
nyújt. Hatása gyorsan puhító és szétoszoló és megszáradt biztosan bármintő, a testbe hatolt idegen anyagtól. Egy tegely bér-
mentve **1 korona 80 fillér** csakis az összeg előzetes beüldése mellett. Nagyobb rendelésnél árengedmeny. Bebizonyítható
évi termelés 100,000 tegely.

Mindkét szerről egész halom köszönő é elismerő irat fekszik b rkinék betekintésre a világ minden országából. Óvakodjék
mindenki az utánzatoktól és vigyázzon, hogy minden tegelyen be van-e ég tve: **Thierry A. gyógyszerész gyára az őrangyalhoz**.
A hol nincs helyben raktár, ne engedje magát senki hamisítvány etelére ösztökélni, hanem **rendeljen közvetlen** és ezimezze

THIERRY A. gyógyszerész-gyára Pregradában, Rohitsen-Sauerbrunn mellett.

(Az osztrák es. és kir. államtisztviselő-szövetség szállítója.)

(Contractor of the War-Office and the Admiralty, London.)

Kapható Budapesten Török József gyógyszerésznél Király-utca 12. és Egger Leo dr. és Egger I. gyógyszerertárában Váci-körút 17.